

Læger beholde det Privilegium, de have. I Tydsland har man en Ordning, hvorefter den Handling at tage Syge under Kur i og for sig er tilladt Enhver; men Enhver, som gjør sig skyldig i en urigtig Behandling af den Syge, det være sig en Læge eller en Ikke-Læge, en examineret Mand eller en ikke examineret, skal straffes. Hvis en autoriseret Læge i Tydsland begaar Feil ved at benytte Kunstmidler mod de gjældende Regler, straffes han. Vi sige derimod: Lad de autoriserede Læger her til Lands fremdeles beholde deres Privilegium paa Straffefrihed — vi vide, de faktisk have dette Privilegium — lad kun Lægmand blive straffede, og det synes mig at være en meget væsentlig Indrømmelse til de examinerede Læger. De kunne med meget større Frihed og meget mindre Ansvar paataage sig, hvad en Lægmand, naar han indlader sig derpaa, gjør under et meget betydeligt Ansvar. Det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) har ogsaa skuffet mig noget i Dag, idet han har taget principiel Afstand fra Forslaget. Hans Argumenter derfor vare to, og jeg skal nu kortelig imødegaa dem. Det Første var, at man krævede det umyndige Publikum's Ret til at beskyttes af Staten. Jeg tror, det er en fuldstændig Overdrivelse. Naar man straffer enhver uautoriseret Mand, om hvem det maa antages, at han har tilføjet Bedkommende middelbart eller umiddelbart nogen Skade, saa kan det ikke siges, at man har opgivet Om sorgen for Publikum. Men man kan drive den Om sorg altfor vidt; vi kunne dog ikke behandle Publikum som aldeles umyndige Børn, der bestandig skulle have Formynderstab. Det undrer mig, at det ærede Medlem paa dette Punkt er en afgjort Tilhænger af Formynderstab. Paa andre Omraader er han det jo slet ikke. Naar Talen er om Foranstaltninger fra Samsindets Side for at beskytte det store Publikum mod skadelig Paavirkning i andre Retninger, er det ærede Medlem, som bekendt, en ivrig Modstander af, at der skal gøres Noget. Men her er han saa uhyre angstelig. Dernæst var der Hensynet til de lægevidenskabelige Studerende; man vilde ligesom tage Noget fra dem, gjøre dem Fortræd ved at give en Smule Frihed for Lægmand til at yde deres syge Medlemmer Hjælp. Nu, dette Hensyn til de examinerede

Læger kan dog ikke spille en saa stor Rolle, og jeg tror heller ikke, at de virkelig dygtige Læger ere bange for Konkurrencen. Der blev tilføjet, at saa burde man gjøre noget Lignende overfor de juridiske Studerende, tage deres særlige Ret fra dem. Dertil vil jeg sige, at de juridiske Studerende ikke have nogen Ret, der kan paralleliseres med den, Lægerne have. Enhver har Ret til at give juridisk Raad til sine Medborgere. Ganske vist har den høitærede Minister forsøgt at faae indført en Begrænsning af denne Ret; men jeg er vis paa, at det ikke lykkes. Nei, vi stille i dette Lovforslag kun Jurister, Læger og Alle ens. De beholde det Fortrin, som deres Dygtighed, Uddannelse og Autorisation kan give dem; men denne Stilling bør ikke udstrækkes saa vidt, at man forbyder Andre, som ere i Stand til det, at yde gode Raad, naar de ere rede til at tage det alvorlige Ansvar, som kan flyde af, at de ikke have ydet Raadet paa en saadan Maade, at det har været farefrit. Jeg tror ikke, jeg behøver at sige Mere om denne, som sagt, overordentlig bestedne lille Lov. Jeg skjønner ikke, at man behøver at give den Tilføjelser eller Forandringer i anden Retning end den, jeg strax nævnte, nemlig i Retning af, at man gjorde det tydeligt og utvivlsomt, at det er Lovens Mening, at Ansvarer skal indtræffe, naar Kuren, enten umiddelbart eller middelbart ved Unddragelse af autoriseret Lægehjælp har medført skadelige Følger for den Syge. Kan det ikke antages, skal Straffriheden være Følgen. Det er — jeg gjentager det — efter min Opfattelse kun en Konsekvent, af, hvad der blev staaet fast allerede ved Forordningen af 5. September 1794.

Nielsen-Gron: Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet; men det, der foranledigede mig til at begjære det, vare de Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem fra Langeland (Brandes). Sa, det gaar jo igjen paa mange Omraader, at, naar det kommer til Stykket, viser det sig, at Kjøbenhavnerne kjende lige saa lidt til Forholdene paa Landet, som Vandboerne kjende til de Kjøbenhavnske. Det ærede Medlem henviste til „Tilskueren“. Sa, hvis „Tilskueren“ ser lige saa godt paa andre Forhold som paa den omtalte Kvinde, „Ma-Honning“, saa vil jeg anbefale Redaktøren at se bedre efter, thi